

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/220/2018
Identifikačné číslo spisu: 3512205082
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3512205082.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ O. K., bytom Š. V.H. XXX/X, XXX XX D. N. D., zastúpenej JUDr. Miroslavom Šandrikom, advokátom so sídlom Stražovská 625/1, 922 03 Vrbové, 2/ mal. N. K., nar. XX. K. XXXX, bytom u matky, zastúpeného opatrovníkom Š. I., bytom A. Š. V. XXX/X, XXX XX D. N. D., proti žalovanému ML Produktion, s.r.o., so sídlom Rybárska 1, Nové Mesto nad Váhom, IČO: 31 334 041, zastúpenému Mgr. Gabrielou Janíkovou, advokátkou so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, 811 02 Bratislava, o určenie zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 7 Cpr 2/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 15. februára 2018 sp. zn. 19 CoPr 11/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. mája 2015 č.k. 7 Cpr 2/2012-412 určil, že žalovaný je zodpovedný za škodu pri pracovnom úraze D. N. K., právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/ (ďalej aj „právny predchodca žalobcov 1/ a 2/“), ktorý sa stal 10. júna 2010 v čase o 9:16 hod. v Myjave, na ul. J.. M. B. č. XX/X, vo výrobnej hale spoločnosti ML Produktion, s.r.o., v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo povinnosťou súdu určiť rozsah zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz a vysloviť, či v zmysle § 192 a nasl. Zákonníka práce zamestnávateľ právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/, t.j. žalovaný, zodpovedá za pracovný úraz v celom rozsahu. Dospel k záveru, že sa nepotvrdila príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a namietaným porušením predpisov bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci zo strany právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/. Pokiaľ žalovaný namieta pracovný postup právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/ dňa 9. júna 2010, tak takýto mechanizmus vzniku úrazového deja rozhodne preukázaný podľa súdu prvej inštancie nebol. Dodal, že v zmysle ustanovenia § 192 ods. 2 Zákonníka práce, v zásade zamestnávateľ zodpovedá zamestnancovi aj za škodu, ktorú mu prípadne spôsobili porušením právnych povinností v rámci plnenia úloh zamestnávateľa zamestnanci konajúci v jeho mene, čo bolo v konaní

jednoznačne preukázané, teda vznik škody na strane zamestnanca - právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/, porušenie právnych povinností v rámci plnenia úloh zamestnávateľa zamestnancom konajúcim v mene zamestnávateľa a - príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnych povinností, ktorého sa v rámci plnenia úloh zamestnávateľa dopustil zamestnanec konajúci v jeho mene. V tomto prípade podľa súdu prvej inštancie nie je významné, či zamestnancovi vznikla škoda pri plnení jeho úloh pre zamestnávateľa alebo v súvislosti s ním. Zodpovednosť zamestnávateľa za škodu sa spája s konaním osôb, ktoré konajú v jeho mene, a to bez zreteľa na ich zavinenie. Za osoby, ktoré konajú v mene zamestnávateľa, sa považujú osoby uvedené v ustanovení § 9 Zákonníka práce. Primárnym faktorom pri určení miery zodpovednosti zamestnávateľa je podľa súdu prvej inštancie kľúčová výpoveď svedka, S. C. v trestnom konaní. Nakoľko však tento svedok poskytol rozporné tvrdenia, súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či bol lis deň pred úrazom v poriadku, resp. bolo potrebné volať technológa, či lis len doladiť. Navyiac, na nariadenom pojednávaní svedok odmietol vypovedať z dôvodu, že u žalovaného je zamestnaný jeho syn, teda súd prvej inštancie má absolútne pochybnosti o vierohodnosti tohto svedka ako i skutočnosť, že tento svedok ako jediný vedel a vie, ako to v skutočnosti bolo, avšak z dôvodu obáv účelovo menil niekoľkokrát výpovede, v trestnom konaní bol navyiac vypočutý až 4-krát. Súd prvej inštancie poukázal aj na protokol Inšpektorátu práce v Trenčíne č.ITN-30-40-2.2/P-J2-10 zo dňa 8. septembra 2010, z ktorého vyplýva, že právny predchodca žalobcov 1/ a 2/ neobsluhoval pracovný prostriedok v súlade s poznatkami, čo je porušením § 12 ods. 2 písm. a/ z.č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci; zamestnávateľ neurčil bezpečný postup, čo je porušením § 6 ods. 1 písm. i/ z.č. 124/2006 Z.z.; zamestnávateľ v pracovnom postupe pre výrobu súčiastky Befestigungsarm 22Dx560 neurčil v operácii č. 30- prehnúť, rovnať, náradie, ktorým sa má výrobná operácia vykonať; zamestnávateľ sústavne nekontroloval a nevyžadoval dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásad bezpečnej práce a bezpečných postupov, čo je porušením § 9 ods. 1 písm. i/ z.č. 124/2006 Z.z.; zamestnávateľ postihnutého poskytol nevhodný pracovný prostriedok- horné ohýbacie náradie a nepreukázal kontrolu dodržiavania predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany práce a zásad bezpečnej práce na lisoch. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal zavinené konanie zamestnanca (právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/), ani príčinnú súvislosť so vznikom škody, pričom dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti bolo na strane zamestnávateľa (žalovaného). I keď žalovaný produkoval množstvo dôkazov, tieto boli irelevantné, účelové, nesúvisiace s predmetom konania. Jednoznačná havária na predmetnom lise bola spôsobená nesprávnym vzájomným zoradením stroja a nástroja, pričom jednoznačne v konaní nebolo preukázané, že toto nesprávne zoradenie vykonal právny predchodca žalobcu 1/ a 2/, D.. N. K.. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný porušil ust. § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 124/2006, keď nezabezpečil bezpečný pracovný postup, ust. § 9 ods. 1 zákona č. 124/2006, keď sústavne nekontroloval a nevyžadoval dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásady bezpečnej práce, ochrany zdravia pri práci a bezpečné správanie na pracovisku, keď nevedel kontrolnú knihu o stroji. Súd prvej inštancie má dôvodné pochybnosti, či bol vôbec právny predchodca žalobcov 1/ a 2/ riadne preškolený, poučený, preskúšaný. Nie je žiaden písomný záznam o overení praktických znalostí právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/ na lise 250C. Po dôslednom vyhodnotení svedeckých výpovedí, znaleckých posudkov, spisu Inšpektorátu práce Trenčín, darovacej zmluvy, osoby právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/ a tvrdenia znalca, že k havárii by nedošlo, keby osoba, ktorá manipulovala s prestavením lisu pred haváriou a dodržala by postup pri výmene nástroja, dospel k záveru, že žalovaný je zodpovedný za škodu pri pracovnom úraze právneho predchodcu žalobcov 1/ a 2/.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 15. februára 2018 sp. zn. 19 CoPr 11/2015 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd sa v odôvodnení zaoberal najskôr dôvodnosťou odvolacej námietky spočívajúcej v tvrdených skutočnostiach indikujúcich v prospech uplatnenia námietky, že rozhodovala zaujatá sudkyňa, čím odvolateľ uplatnil dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 205 ods. 1 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. (teraz v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP), naplnenie ktorého videl žalovaný v tom, že vec prejednávajúca sudkyňa posúdila skutkový stav veci neobjektívne, keď mal za to, že celé konanie, vrátane rozhodnutia vo veci, bolo poznačené snahou sudkyne vykompenzovať právnenému predchodcovi žalobcov 1/ a 2/ a jeho rodine v maximálnej možnej miere tragické následky

predmetného pracovného úrazu. Vyvodil to okrem iného z tej skutočnosti, že mal za to, že tragické okolnosti prípadu a osobitne vzhľadnutie reportáže sudkyňu zásadne v rozhodnutí veci ovplyvnili. Z obsahu spisu odvolací súd nezistil žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné usúdiť, že sú splnené predpoklady na vylúčenie zákonnej sudkyne. Nebolo zistené, že by zákonná sudkyňa Mgr. Stanislava Miklánková mala k veci samej alebo stranám sporu taký vzťah, v dôsledku ktorého by mala byť ovplyvnená pri nezávislom a nestrannom konaní a rozhodovaní veci. Po zhodnotení okolností danej veci dospel odvolací súd k záveru, že vzťah zákonnej sudkyne k prejednávanej veci a stranám sporu nebol preukázaný. Rovnako ani úvahy žalovaného o postupoch zákonnej sudkyne v konaní nezakladajú podľa odvolacieho súdu dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že ani jedna odvolacia námietka žalovaného nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd konštatoval, že skutkovo totožné námietky ako v odvolacom konaní produkoval žalovaný už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa tento v celom rozsahu správne a dostatočne vysporiadal. Odvolací súd ďalej uviedol, že v danom spore zastáva so súdom prvej inštancie zhodný názor, že zamestnávateľ sa svojej zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla právnomu predchodcovi žalobcov 1/ a 2/ pri pracovnom úraze, nezbavil. Z rozsiahleho dokazovania súdom prvej inštancie nepochybne vyplýva, že taxatívne vymedzené dôvody, pre ktoré sa zamestnávateľ môže zbaviť zodpovednosti za pracovný úraz v zmysle ust. § 196 ods. 1, 2 Zákonníka práce, neboli naplnené a zamestnávateľom preukázané. Stotožnil sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

3. Žalovaný podal voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, nakoľko mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vädu vidí v tom, že súdy nerešpektovali ustanovenie § 205 CSP (predtým § 134 OSP), keď pri rozhodovaní nebrali do úvahy dôkaz predložený žalovaným - protokol Inšpektorátu práce z 8. septembra 2010, ktorý má charakter verejnej listiny a ktorý mal byť pri rozhodovaní súdu zohľadnený v zmysle § 205 CSP ako pravdivý, keďže v konaní nebol preukázaný opak skutočností v ňom deklarovaných. Namietajú, že odvolací súd porušujú svoje povinnosti vyplývajúce z § 387 ods. 3 CSP, sa v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nezaoberal podstatnými vyjadreniami žalovaného prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie riadne nevysporiadal a nevysporiadal sa ani s podstatnými tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní. Tým súdy podľa žalovaného zásadným spôsobom porušili jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť a preskúmateľnosť rozhodnutia a právo na zachovanie rovnosti strán. Tvrdí, že z protokolu Inšpektorátu práce vyplýva, že nedostatky, ktoré sú v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom, boli zistené výlučne len na strane zamestnanca D.. N. K..

4. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To

znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných

do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18. Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

19. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

21. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia náležitosti v zmysle § 236 CSP a žalovaný neopodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na

spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie.

23. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inštancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany.

24. K námietke žalovaného, že súdy pri rozhodovaní nebrali do úvahy dôkaz predložený žalovaným - protokol Inšpektorátu práce z 8. septembra 2010, ktorý má charakter verejnej listiny a ktorý mal byť pri rozhodovaní súdu zohľadnený v zmysle § 205 CSP ako pravdivý, keďže v konaní nebol preukázaný opak skutočností v ňom deklarovaných, dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s predloženým dôkazom Protokolom Inšpektorátu práce Trenčín, č. ITN-30-40-2.2/P-J2-10 v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 19. Poukázal na to, že protokol Inšpektorátu práce poukazuje aj na porušenie povinností žalovaného, ktorý porušil ust. § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 124/2006, keď nezabezpečil bezpečný pracovný postup, ust. § 9 ods. 1 zákona č. 124/2006, keď sústavne nekontroloval a nevyžadoval dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásady bezpečnej práce, ochrany zdravia pri práci a bezpečné správanie na pracovisku, keď nevedol kontrolnú knihu o stroji. Neobstojí teda tvrdenie žalovaného, že by sa súd prvej inštancie nevyjadril k predloženému dôkazu.

25. Navyše dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy najvyšší súd dospel k záveru, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá vadu zmätočnosti. Taktiež dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností alebo nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (vid' R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

26. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.